

[Simonsen.]

forslag, må den lade være med at fremsætte forslagene, og jeg synes, det havde været nok så klogt af regeringen, om den havde gjort det i dette tilfælde.

Arbejdsministeren kom derefter med en række bemærkninger omkring spørgsmålet om opsparing og de muligheder, som han mente der gennem regeringens forslag lå for en større investeringslyst og dermed en større produktivitet, således at påvirkningen af priser og lønninger ikke blev den, som jeg havde antaget.

Nu synes jeg nok, det er vigtigt at fastslå over for ministeren, at investeringerne jo først og fremmest bestemmes af, hvor mange sunde investeringsmuligheder der foreligger for erhvervslivet, og ØD-kapitalen gør i sig selv ikke nogen som helst nye investeringer rentable; tværtimod vil mange investeringer blive mindre rentable, fordi lønsudsudgiften jo påfører virksomhederne en ekstra omkostning. Dertil kommer også, at udsigten til, at den centrale fond kan få en dominerende indflydelse på virksomheden, vil afholde mange, som jeg også var inde på i min første tale, fra at sætte nyt i gang.

Det er heller ikke påvist, mener jeg, at regeringens forslag giver øget opsparing, for der vil blive tale om, at man gennem en tvangsopsparing, som det også er — det er jo mange forskellige ting efterhånden, men det er også en tvangsopsparing — i hvert fald vil forhindre al interesse og mulighed for, at der skulle blive præsteret nogen privat opsparing. Man må også nok sige, at de penge, der her skal omflyttes, vel er penge, der i forvejen i stor udstrækning bliver brugt til investeringer i virksomhederne. Derfor må vi stadig væk konstatere, at der ikke er nogen reel baggrund for, at der skulle blive præsteret en større opsparing, og at denne igen skulle manifestere sig i en større produktivitet.

Men regeringen har også et andet formål, siger arbejdsministeren: vi skal søge at komme den skæve formuefordeling til livs. Jeg vil sige, at hvis formuefordelingen var så skæv, som regeringen og ministeren undertiden giver det indtryk af, kunne der måske nok være grundlag for eftertanke. Men hvad er egentlig de faktiske forhold? Ja, for det første må vi konstatere, at den

formuestatistik, som regeringen bygger sin argumentation på, ikke er nogen fuldgældig formuestatistik. Den bygger på de private virksomheder, den bygger på bolig osv., men den bygger f. eks. ikke på alle de ting, der er kollektivt ejede i dette samfund, den bygger ikke på de sociale boligselskaber, den bygger ikke på statsvirksomheder, DSB osv., som jo også skal med ind, hvis vi virkelig skal vurdere, hvordan formuefordelingen er i dette land.

Man kunne endelig føje til, at selv om regeringen skulle komme i den situation, at den fik det forslag, vi her taler om, gennemført, ville det ikke ændre formuestatistikken med ét eneste tal; det vil ikke, sådan som formuestatistikken opgøres i dag, have nogen indflydelse på den, for der er tale om en kollektivt ejet fond.

Men hvad er det så egentlig, der er tale om, når vi ser på formuestigningerne? Ja, vi kan jo konstatere, hvis vi ser på de sidste 4 år, at 50 pct. af formue tilvæksten har fundet sted på boligområdet. Det er her, der virkelig er tale om en væsentlig stigning af formuer, men det er til gengæld også her, såfremt regeringen da ikke forhindrer det for meget, at mange lønmodtagere, fordi de er ejere af en bolig, får andel i den formue tilvækst. Hvis vi ser på, hvordan formue tilvæksten er i erhvervslivet, er der tale om i den foregående 4 års periode en stigning på 5 pct. Er det så ikke at overdimensionere denne debat ret så voldsomt, når arbejdsministeren kommer med bemærkninger om, at dette her skal have til formål at vende op og ned på de uretfærdige tilstande? Det er jo ikke de store formuestigninger i erhvervslivet, der i realiteten er tale om.

Ja, sådan kunne man fortsætte med mange af de ting, som arbejdsministeren her har været inde på i sine svar. Men der er én ting, jeg godt vil omtale lidt mere til sidst, og det er spørgsmålet om opfattelsen af nærdemokratiet. Arbejdsministeren og hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) søger begge at give det indtryk af, at man gennem opbygning af denne fond skulle give mulighed for udbygning af nærdemokrati, og jeg må derfor spørge: hvor kommer dette nærdemokrati ind? Når man opsamler så betydelige midler, som der er tale om her, i en kollektiv fond med en ledelse, hvis valgform man for min skyld kan diskutere til dommedag, for